

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 października 2013 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych:

- zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 22 maja 2013 roku i przyznał wnioskodawczyni R. K. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24 września 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku jako pozostającego w związku z wypadkiem zrównanym z wypadkiem przy pracy z dnia 20 września 2012 roku (pkt. I wyroku),

- zmienił zaskarżoną decyzję pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 28 lutego 2013 roku i przyznał ww. wnioskodawczyni prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku zrównanego z wypadkiem przy pracy z dnia 20 września 2012 roku jako mającego miejsce w okolicznościach nie pozbawiających prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku (pkt. II),

- sprawę o ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu wnioskodawczyni pozostającego w związku z wypadkiem zrównanym z wypadkiem przy pracy z dnia 20 września 2012 roku przekazał do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. celem rozpoznania i wydania decyzji w tym przedmiocie (pkt. III),

- ponadto zasądził od każdego z pozwanych na rzecz wnioskodawczyni kwotę po 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt. IV i V).

Postępowanie w sprawie toczyło się z udziałem zainteresowanego Banku (...) Spółki Akcyjnej we W..

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

Wnioskodawczyni R. K. w okresie od 1 września 2008 roku do 28 lutego 2013 roku zatrudniona była w Banku (...) Spółce Akcyjnej we W. na stanowisku starszego doradcy na podstawie umowy o pracę na czas nie określony. Do obowiązków wnioskodawczyni należała obsługa bieżąca klientów.

W okresie od 18 września 2012 roku do 22 września 2012 roku pracodawca wnioskodawczyni Bank (...) Spółka Akcyjna we W. zorganizował warsztaty szkoleniowe dla pracowników w Maroku.

Warsztaty obejmowały część szkoleniową z zakresu kart płatniczych oraz rekreacyjną, której celem była integracja zespołu. W szkoleniu uczestniczyli pracownicy szeregowi, dyrektorzy oraz pracownicy centrali zainteresowanego. Uczestnicy zobowiązani byli do uczestniczenia we wszystkich zaplanowanych zajęciach.

Pracodawca opracowując program konferencji przewidział między innymi w dniu 20 września 2012 roku w godzinach od 15 do 19.00 udział uczestników warsztatów w grach team buildingowych, jeździe quadami, nauce gotowania tajina.

Wnioskodawczyni w dniu 20 września 2012 roku po zakończeniu szkolenia warsztatowego wzięła udział w zorganizowanej przez firmę organizującą warsztaty przejażdżce quadami.

Około godziny 17 wnioskodawczyni prowadząc quad na pustyni wywróciła się na mokrej i nierównej drodze. Po kilku minutach po upadku wnioskodawczyni wsiadła do innego quada prowadzonego przez tubylca. Po przejechaniu pewnego odcinka drogi pojazd ponownie przewrócił się na mokrej i nierównej drodze. Wnioskodawczyni upadła ponownie na kamieniste podłoże i została przygnieciona przez pojazd. Wnioskodawczyni odczuwała ból w wielu okolicach ciała. O zdarzeniu wnioskodawczyni powiadomiła pilota wyjazdu T. W..

Po powrocie do Polski wnioskodawczyni udała się do lekarza, który stwierdził u wnioskodawczyni sińce głowy, kończyn, otarcia naskórka szyi, kończyn górnych i prawej kończyny dolnej.

Wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w związku z wypadkiem z dnia 20 września 2012 roku w okresie od dnia 24 września 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku.

(...) Bank (...) S.A we W. uznał zdarzenie z dnia 20 września 2012 roku jako wypadek zrównany z wypadkiem przy pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. nie uznał zdarzenia z dnia 20 września 2012 roku za wypadek zrównany z wypadkiem przy pracy, podnosząc, iż czynności, podczas których doszło do wypadku nie miały związku z wykonywaną przez wnioskodawczynię pracą.

Decyzją z dnia 28 lutego 2013 roku ZUS I Oddział w Ł. odmówił wnioskodawczyni uznania zdarzenia z dnia 20 września 2012 roku jako wypadku zrównanego z wypadkiem przy pracy i odmówił świadczeń określonych w ustawie, jako pozostających w związku z wypadkiem, w tym jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Decyzja z dnia 28 lutego 2013 roku została wysłana w dniu 4 marca 2013 roku listem zwykłym.

Decyzją z dnia 22 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. odmówił R. K. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 24 września 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku, wskazując jako podstawę prawną decyzji art. 3 ust 2 pkt 1, art. 5 ust 2, art. 6 ust 1 i art. 9 ust 1 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz.U. z 2009 Nr 167 poz.1322 z późn.zm.).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż wniesione odwołania zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd odniósł się do wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. o odrzucenie odwołania od decyzji z dnia 28 lutego 2013 roku o nie uznaniu zdarzenia z dnia 20 września 2012 roku jako wypadku zrównanego z wypadkiem przy pracy, jako złożonego po terminie. Sąd wskazał, iż jak wynika z kopii decyzji została ona wysłana do wnioskodawczyni w dniu 4 marca 2013 roku. Odwołanie od tej decyzji wnioskodawczyni złożyła w dniu 13 czerwca 2013 roku. Bezsporną okolicznością było natomiast, iż organ rentowy nie dysponuje dowodem doręczenia decyzji, albowiem decyzja wysłana została listem zwykłym.

Mając na uwadze treść art. 477⁹§ 1 kpc Sąd wskazał iż odwołania od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Doręczenie decyzji następuje na podstawie przepisów k.p.a. (postanowienie z dnia 27 października 2009 r., II UK 81/09, OSNP 2011, nr 11-12, poz. 166). Tymczasem pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonując doręczenia decyzji z dnia 28 lutego 2013 roku naruszył art. 39kp, albowiem decyzja doręczona została wnioskodawczyni bez pokwitowania, czego wymaga powołany przepis. Powyższe skutkuje zaś tym, iż okoliczność braku dowodu doręczenia decyzji wnioskodawczyni, nie może obciążać wnioskodawczyni, albowiem aktualnie nie sposób ustalić w jakiej dacie została wnioskodawczyni doręczona decyzja w tym czy pozwany doręczając decyzję nie naruszył także innych przepisów o doręczeniach. Okoliczności ta, wobec nie wykazania przez organ rentowy okoliczności przeciwnej, dotyczącej pewnej daty doręczenia wnioskodawczyni zaskarżonej decyzji, nie pozwala więc przyjąć, iż odwołanie zostało złożone po terminie.

Przechodząc do meritum Sąd uznał, że wypadek wnioskodawczyni z dnia 20 września 2012 roku, który miał miejsce podczas wyjazdu integracyjnego w Maroku, zorganizowanego przez pracodawcę wnioskodawczyni, spełnia w pełni kryteria wypadku zrównanego z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust 2 pkt. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych Dz.U z 2002 r. Nr 199 poz. 1673 z późn. zm.).

Analizując orzecznictwo wydane na kanwie tego przepisu, Sąd Rejonowy podzielił między innymi pogląd Sądu Najwyższego wskazujący, iż wypadek pracownika w czasie podróży służbowej biorącego udział w jej części rekreacyjnej podlega ochronie prawnej z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy

pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) – analogicznego w treści do obecnie obowiązującego art. 3 ust 2 pkt 1, - chyba że zachowanie pracownika jest naganne w sposób uzasadniający uznanie, że doszło do zerwania związku z podróżą służbową. (wyrok z dnia 8 października 1999 sygn.akt.II UKN 545/98 (opubl. OSNAP 2001/1/21).

Wnioskodawczyni w spornym okresie uczestniczyła w wyjazdowej konferencji, która była dla niej obowiązkową. W ocenie Sądu bez znaczenia była okoliczność, iż wypadek wnioskodawczyni miał miejsce podczas części rekreacyjnej konferencji związanej z przejażdżką quadami po pustyni. Ta część zajęć została bowiem zaplanowana dla uczestników konferencji przez organizatora wyjazdu i zaakceptowana przez pracodawcę. Stanowiła w pełnym zakresie jeden z elementów wyjazdu, który miał spełniać zarówno cele szkoleniowe i integracyjne. Ponadto wypadek wnioskodawczyni, nie został spowodowany postępowaniem R. K., które nie pozostawałoby w związku z wykonywaniem powierzonych jej zadań. Przejazd quadami był zorganizowany w pełnym zakresie przez pracodawcę, a udział w nim, choć dobrowolny, został określony, jako jeden z możliwych do wyboru w ramach zajęć, które zaplanowane zostały przez organizatora wyjazdu w danym dniu w godzinach popołudniowych po odbyciu zajęć warsztatowych. Zdarzenie z dnia 20 września 2012 roku przy tym, spełniało wszystkie pozostałe warunki do uznania zdarzenia za wypadek przy pracy, albowiem było zdarzeniem nagłym, wywołanym przyczyną zewnętrzną i spowodowało uraz wnioskodawczyni w rozumieniu ustawy.

W związku z tym zdaniem Sądu Rejonowego brak było podstaw do odmowy wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego oraz jednorazowego odszkodowania o których mowa w art. 6 ust 1 pkt. 1, art. 9 ust 1 i art. 11 ust. 1 ustawy.

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt. 1 i 2 sentencji wyroku na podstawie (...)§ 2 kpc przyznając wnioskodawczyni prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od dnia 24 września 2012 roku do 31 grudnia 2012 roku oraz przyznając wnioskodawczyni prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu tego wypadku, jako mającego miejsce w okolicznościach nie pozbawiających wnioskodawczyni prawa do tego świadczenia. W konsekwencji tego rozstrzygnięcia Sąd przekazał Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. sprawę w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu ubezpieczonej w związku z wypadkiem z dnia 20 września 2012 roku i wydania w tym zakresie decyzji. Podstawę prawną w tym zakresie stanowił art. 16 ustawy wypadkowej,

O kosztach zastępstwa procesowego wnioskodawczyni Sąd orzekł na podstawie §12 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U Nr 163 poz. 1348) w związku z art. 98 kpc obciążając obowiązkiem ich poniesienia pozwanych jako przegrywających sprawę.

Apelację od powyższego orzeczenia wnieśli obaj pozwani.

Pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. zaskarżył powyższe orzeczenie w części dotyczącej punktu II zarzucając mu:

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, iż ubezpieczona uległa wypadkowi zrównanemu z wypadkiem przy pracy, dającym podstawę ustalenia prawa do jednorazowego odszkodowania.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do decyzji z dnia 28.02.2013 r. i oddalenie w tym zakresie odwołania ubezpieczonej.

Natomiast pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. zaskarżył skutecznie wskazane orzeczenie w zakresie pkt. I i IV (apelację co do pkt. II, III i V prawomocnie odrzucono).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 3 ust. 2 pkt 1 oraz art. 5 ust. 2 poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 24.09.2012

r. do 31.12.2012 r. w sytuacji, gdy wykonywane przez wnioskodawczynię czynności (prowadzenie quada) nie miały związku z pracą w banku.

Z uwagi na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawczyni oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swoich stanowisk obaj pozwani podnieśli, iż czynny udział pracownika w wypoczynku zorganizowanym już po zajęciach warsztatowych, nie może być traktowany jako część integralna szkolenia, gdyż nie ma on po pierwsze bezpośredniego związku z wykonywanym zakresem pracy, a po wtóre jest dobrowolnym aktem uczestnika wyjazdu służbowego. Polecenie wyjazdu w celu pogłębienia wiedzy zawodowej nie odnosiło się do wykonywania przez wnioskodawczynię czynności pozasłużbowych w czasie wolnym od zajęć, w związku z tym w przedmiotowym zdarzeniu nie można upatrywać się zaistnienia przesłanki związku przyczynowego z pracą w rozumieniu przepisów ustawy wypadkowej. Udział pracownika w dobrowolnych zajęciach wypoczynkowych organizowanych w czasie wolnym od zajęć zawodowych nie mieści się w ramach pojęcia wypadek przy pracy. Udział taki zaspakaja bowiem przede wszystkim osobiste, rekreacyjne potrzeby pracownika. Ponadto prowadzenie quada podczas podróży służbowej nie ma związku z pracą. Zdarzenie nie spełnia więc definicji wypadku wynikającej z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł o ich oddalenie w całości oraz o zasądzenie od obu organów rentowych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa. W szczególności zaś, wbrew sugestiom obu apelacji, prawidłowo zastosował art. 3 ust 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2002 r. Nr 199 poz. 1673 z późn. zm.).

Zgodnie z powołanym przepisem na równi z wypadkiem przy pracy, w zakresie uprawnienia do świadczeń określonych w ustawie, traktuje się wypadek, któremu pracownik uległ: w czasie podróży służbowej w okolicznościach innych niż określone w ust. 1, chyba że wypadek spowodowany został postępowaniem pracownika, które nie pozostaje w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań.

Z kolei art. 3 ust. 1 stanowi, iż za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Tak więc już z treści przywołanego art. 3 ust. 2 wynika, iż celem ustawodawcy w przypadku podróży służbowych było stworzenie szerokiej ochrony ubezpieczeniowej ograniczonej tylko do przypadków, w których postępowanie pracownika nie pozostawało w związku z wykonywaniem powierzonych mu w czasie podróży służbowej zadań. Istota ochrony pracownika na podstawie przepisu art. 3 ust. 2 pkt.1 ustawy wypadkowej sprowadza się zatem do rozciągnięcia szczególnej ochrony ubezpieczeniowej w podróży służbowej na okoliczności należące także do sfery prywatnych spraw pracownika. I tak w ramach podróży służbowej pracownik jest objęty ochroną ubezpieczeniową nie tylko podczas wykonywania czynności zleconych mu do załatwienia w czasie podróży oraz w czasie drogi do miejsca

docelowego i z powrotem do stałego miejsca zamieszkania, lecz przez cały czas pobytu w takiej podróży. Z uwagi bowiem na szczególne okoliczności i warunki, w jakich znajduje się pracownik podczas podróży służbowej, ochrona ubezpieczeniowa obejmuje nie tylko wykonywanie poleconej pracy, lecz w pewnym stopniu również wiele innych czynności wynikających z samego faktu opuszczenia zwykłego środowiska, które to czynności byłyby w normalnych warunkach zaliczone do sfery spraw prywatnych. (Wyrok TUS z dnia 20 czerwca 1963 r., I TR 59/63, OSPiKA 1965, z. 4.). Decydującym zatem przy uznaniu konkretnego zdarzenia za wypadek zrównany z wypadkiem przy pracy na podstawie cytowanego art. 3 ust 2 pkt. 1, nie jest to czy czynności podejmowane przez pracownika miały związek z jego pracą – jego typowymi czynnościami służbowymi lecz to czynności te nie sprzeciwiały się celowi i zadaniom wymaganym od pracownika w czasie podróży służbowej.

Powyższe znajduje odzwierciedlenie w przytaczanym także szeroko przez Sąd Rejonowy orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak jeszcze raz wskazać należy, iż wypadek pracownika w czasie podróży służbowej biorącego udział w jej części rekreacyjnej podlega ochronie prawnej z art. 3 ust 2 pkt. 1 ustawy wypadkowej chyba, że zachowanie pracownika jest naganne w sposób uzasadniający uznanie, że doszło do zerwania związku z podróżą służbową. Wszystkie zatem zachowania pracownika po pracy pozostają w związku ze stosunkiem pracy, z wyjątkiem zachowań niedających się pogodzić z celem podróży służbowej, to znaczy z potrzebą realizacji powierzonych mu zadań. Za podlegające ubezpieczeniowej ochronie w podróży służbowej należy uznać każde zachowanie pracownika instrumentalnie konieczne do wykonania zadania zleconego przez pracodawcę. (por odpowiednio wyrok z dnia 8 października 1999 sygn. akt. II UKN 545/98 opubl. OSNAP 2001/1/21).

Na gruncie rozpoznawanej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, iż do spornego zdarzenia nie doszło podczas czynności wnioskodawczyni podejmowanych w celu realizacji zadań wyznaczonych jej przez pracodawcę w czasie podróży służbowej bowiem jazda na quadzie w czasie zajęć integracyjnych nie ma żadnego związku z pracą. W konsekwencji nie sposób uznać, iż wydane rozstrzygnięcie narusza art. 3 ust 2 pkt. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2002 r. Nr 199 poz. 1673 z późn. zm.).

Materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na to, że sporne zdarzenie było wypadkiem zrównanym z wypadkiem przy pracy. Wnioskodawczyni doznała naruszenia sprawności organizmu w postaci urazu ciała na skutek dwukrotnego wywrócenia się quada którym jechała. Zdarzenie to miało miejsce podczas podróży służbowej w trakcie integracyjnych zajęć plenerowych będących częścią obowiązkowego szkolenia, na które została wysłana ubezpieczona (art. 3 ust 2. pkt. 1 powoływanej ustawy).

Nie można uznać, iż część plenerowa integracyjna wyjazdu miała charakter nieobowiązkowy rekreacyjny. W warsztatach tych mieli uczestniczyć wszyscy oddelegowani. Niewątpliwie obowiązkowa była więc zarówno część plenerowa jak i zajęcia w sali konferencyjnej. Wbrew twierdzeniom apelacji z programu szkolenia w pełni zaakceptowanego przez pracodawcę nie wynikało, iż zajęcia plenerowe nie były przymusowe, a udział w nich zależał tylko od woli uczestników. To, iż pracownikom pozostawiono wybór z których zajęć o charakterze integracyjnym mogą skorzystać (albo jazda quadami po pustyni albo nauka gotowania tajina) nie oznacza, iż stanowiły one ich czas wolny.

Nieobowiązkowego, wypoczynkowo charakteru tej części szkolenia, nie przesądza też luźny charakter zajęć. Pracodawca ma bowiem swobodę w kształtowaniu zakresu i formy wymaganych przez siebie szkoleń. Podkreślenia wymaga również, iż planowanym celem szkolenia była też integracja zespołu. To natomiast wyraźnie przeczy tezie, że warsztaty integracyjne nie były powiązane z elementami zawodowymi i służyły przede wszystkim celom socjalnym i rekreacji.

Zdaniem Sądu Okręgowego zauważyć też trzeba, iż wnioskodawczyni doznała urazu podczas dokonywania działań, które nie miały charakteru spontanicznego. Nie były to czynności wykonywane z jej własnej inicjatywy lecz stanowiły konsekwencję poddania się woli pracodawcy to jest udziału w szkoleniu. Istotnie jak podnoszą skarżący, podczas części integracyjnej wyjazdu – w czasie jazdy na quadzie - ubezpieczona nie wykonywała „zwykłych czynności służbowych związanych z pracą w banku”, jednakże z uwagi na polecenie udziału w szkoleniu, także w jego części integracyjnej

pozostawały one w związku z wykonywaną pracą i podjęte zostały w interesie pracodawcy. Ubezpieczona pozostawała zatem wówczas w dyspozycji zakładu pracy, a wykonując czynności przewidziane programem zajęć zaakceptowanym przez pracodawcę, nie zerwała związku swego postępowania z celami odbywanej podróży służbowej.

Zgodnie z art. 6 kc. oraz art. 232 kpc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Ta strona, która twierdzi, że określona okoliczność miała miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jej istnienie. W art. 217 § 1 kpc ustawodawca określa termin przedstawienia powyższych faktów i dowodów. W świetle tego przepisu, strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej.

Strona skarżąca tj. zarówno organ rentowy w Ł. jak i we W., podczas całego postępowania nie był ograniczony co do możliwości przedstawienia swych twierdzeń i dowodów na ich poparcie. Z tej możliwości jednak skutecznie nie skorzystał. Podczas całego procesu nie podważył wiarygodności zeznań powódki, z których wynikały powyżej przedstawione ustalenia. Okoliczności zgłaszanych przez skarżących nie sposób było natomiast wyprowadzić z pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w szczególności programu konferencji, który miał charakter ogólny. Organy rentowe nie przedłożyły zatem żadnych dowodów na poparcie zgłaszanych przez siebie tez. W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu Okręgowego, uznanie przez Sąd Rejonowy, iż sporne zdarzenie było wypadkiem zrównanym z wypadkiem przy pracy i miało miejsce w okolicznościach nie pozbawiających wnioskodawczyni prawa do jednorazowego odszkodowania, nadto przyznanie wnioskodawczyni prawa do zasiłku chorobowego za sporny okres, było więc jak najbardziej uprawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił obie apelacje organów rentowych jako bezzasadne.

O kosztach zastępstwa procesowego za II instancję orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z §12 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U 2013 poz. 461).